

3. velikonoční (2015)

Lk 24, 36-49

1. Tento příběh se udál ve večerních hodinách velikonoční neděle. Podívejme se nejprve, co se toho dne všechno stalo: „*Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi...*“ – je řeč o ženách z Ježíšova doprovodu. A my víme, jaké překvapení je čekalo. „*Téhož dne se dva z nich [totiž z Ježíšových následovníků] ubírali do vsi jménem Emaus...*“ – i oni byli na konci své cesty velice překvapeni, tak překvapeni, že se ještě večer obrátili na cestu zpět za ostatními učedníky. A aby toho nebylo málo, s údivem slyší od ostatních: „*Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi*“. Mohli bychom shrnout: Od rána až do večera se děly divy a účastníci těchto divů se také patřičně divili.

2. v. 36-37: „*Když o tom mluvili, stál tu on sám uprostřed nich. Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha.*“

Ještě jednou nastává *náhlé, nečekané, šokující setkání*. Ježíšovým nejbližším zkrátka bylo dáno, aby o této velikonoční neděli nevycházeli z údivu. Člověku se skoro chce říci: Čemu se zase diví? Vždyť to mají tak říkajíc na talíři už od časného rána... Ano, to je pravda. Ale zkusme si sami v sobě spočítat, jak dlouho trvalo *nám*, než jsme jaksi „vstřebali“ velikonoční události. A nebo se zeptám jinak: Vy jste už vstřebali, co znamená Kristovo vzkříšení?

Řekl bych, že na „vstřebání“ takové události je jeden den opravdu žalostně málo. Jak tedy tomuto šokujícímu setkání porozuměli učedníci? Řecky čteme: *edokoun pneuma theorein* – zdálo se jim, že zří ducha. V této krátké větě jsou dvě zajímavá slovesa: *dokein* a *theorein* – zdání a nazírání. Jsou významná slova z Platónovy filosofie. Podle Platóna ten, kdo vnímá skutečnost svými smysly, ten bude oklamán – nezbude mu nic jiného než zdání, klam a iluze. Existuje však ještě jiná možnost poznání, totiž skrze mysl či rozum. Jedině ten, kdo hledí rozumem, dospívá k pravému poznání, totiž k nazření, nahlédnutí vlastní skutečnosti. Dospívá k tomu, co se nazývá *theoria*. ALE evangelista Lukáš celé platónské poznání obrací na ruby. V tomto případě učedníkům nepomohly ani tělesné smysly, ani rozum. Oni prostě nepoznali, s kým mají tu čest být. Jejich teorie i dosavadní zkušenost byla na toto setkání krátká.

Učedníci mají na vlastní oči poznat, s kým mají tu čest být. Ale sami na to jaksi nemají šťávu. Také my dnes máme nově poznat, kdo je vlastně ten Ježíš, s kým máme tu čest být. Ale jsme na tom docela podobně jako ti učedníci. Nezbývá, než vyčkat na to, až Kristus sám promluví.

3. v. 38-43 Ježíš pravil: „*Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně. To řekl a ukázal jim ruce a nohy. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: Máte tu něco k jídlu? Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi.*“

Tvrdím, že zde mezi námi je někdo, kdo v zápase se smrtí obstál. Ale jak se o tom máme přesvědčit? Ježíš nepotřebuje mnoho kazatelského umu, nepotřebuje přesvědčovací rétoriku, ani nějaký manipulativní nátlak, aby druhé přesvědčil. Jeho argumenty jsou prosté, jsou to jeho *ruce a nohy*, je to jeho *funkční zažívací trakt*. Kristus svoji přítomnost dosvědčuje svým *tělem* a svojí *krví*. Přesvědčují vás takové argumenty? Na učedníky to zřejmě zapůsobilo – jejich zděšení vystřídala radost. Už konečně poznali, s kým mají tu čest být. Vždyť je to náš Pán! A je mezi námi. Toho, který kdysi chodíval po galilejských a judských krajinách, toho můžeme potkat také nyní v české kotlině, v útrobách této fakulty. Není to podivuhodné?

4. A Ježíš vytahuje další argument – argument z Písma.

v. 44-49: „*Řekl jim: To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech. Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky. Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.*“

Tento poslední argument má klíčovou váhu. Proč? Protože dává celému setkání náležitý kontext. Tímto argumentem Ježíš podává smysluplný výklad velkého pátku i velikonoční neděle. Řekněme to ještě jinak: Ježíš byl vzkříšen. To je rozhodující Boží *slovo*. Ale není to ani první, ani poslední Boží slovo. Abychom je pochopili, musíme znát celou větu, v níž bylo řečeno. Ta věta začala, když Hospodin na počátku promluvil. Svoji řečí povolal k bytí celý vesmír a veškeré tvorstvo. Svým slovem stvořil nový národ – Izrael. Boží slovo znovu a znovu tvořilo tento v prach se obracející lid. A konečně Bůh také povolal svého pomazaného z hrobu k novému životu. A když je učedníkům otevírána mysl, aby rozuměli Písmu, je to opět Bůh, kdo mluví.

Jistě jste si všimli: Boží řeč není jen informace. Když Bůh promluví, tak se děje podivuhodná událost. Když Bůh promluví, tak se posléze můžeme zeptat: „Co se to stalo?“ Poslyšme proto ještě jednou, co on řekl: „*Vy jste toho svědky. Hle sesílám na vás, co slíbil můj Otec ... [totiž] moc z výsosti.*“

Co se to stalo? Odpovím takto: Bůh nás přijímá za své spolčníky – vždyť slíbil, že nám daruje „moc z výsosti“. To je ta moc, kterou Otec udělil svému Synu. A tak kdo přijímá moc z výsosti, ten se sjednotil se Synem. Kdo přijímá moc z výsosti, ten se stal součástí těla Kristova. A kdo náleží do těla Kristova, ten má Otce. Kdo má Otce, ten je jeho synem/dcerou spolu se Synem Božím. Není to podivuhodné?

5. Ne náhodou trvá velikonoční doba plných 7 týdnů. Dopřejme si v nich mnoho času k *podivování se* tomu, co se stalo o velikonoční neděli. Protože jeden jediný den je na to žalostně krátký.